

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **J. W.**

oskarżonej o czyn z art. 226 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2025 r.

wniosku Sądu Okręgowego w Gdańsku

zawartego w postanowieniu z dnia 24 stycznia 2025 r., sygn. akt V Ka 2445/24

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę o sygn. akt V Ka 2445/24 do rozpoznania
innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Okręgowemu w
Słupsku.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2025 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt V Ka 2445/24, wystąpił – w trybie art. 37 § 1 k.p.k. – do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Motywuując to wystąpienie wnioskodawca wskazał, że przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku toczyło się postępowanie karne przeciwko J. W., oskarżonej o to, że znieważyla funkcjonariusza publicznego X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, tj. o czyn z art. 226 §

1 k.k. W toku przedmiotowego postępowania pokrzywdzony uzyskał status strony, działając w charakterze oskarżyciela posiłkowego. W dniu 12 września 2024 roku w omawianej sprawie zapadł wyrok, na mocy którego sąd pierwszej instancji ustalił, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, lecz z uwagi na fakt, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, sąd warunkowo umorzył postępowanie na okres próby wynoszący rok. Od powyższego rozstrzygnięcia środek odwoławczy wywiódł obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok w całości. Sprawa wpłynęła do Sądu Okręgowego w Gdańsku i zarejestrowano ją pod sygn. akt V Ka 2445/24. Wnioskodawca podniósł, że pokrzywdzony sędzia aktualnie orzeka w XIV Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Gdańsku, stąd też – w ocenie wnioskującego – rozpoznanie wniesionej apelacji przez sąd właściwy rodziłoby w tych okolicznościach wątpliwości co do zachowania wymogu obiektywizmu i bezstronności.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 37 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu lub na wniosek prokuratora przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. W orzecnictwie podkreśla się, że instytucja ta ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić jedynie w wypadku zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt II KO 55/19). Obowiązkiem sądu właściwego, występującego o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k., jest wykazanie okoliczności przemawiających za tym, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przełamania konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a więc postąpienia wyjątkowego, ale koniecznego do tego, aby wspomniane dobro nie ucierpiało kosztem nadmiernie rygorystycznego przestrzegania tej zasady (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt IV KO 67/14).

W ocenie Sądu Najwyższego, opisany wyżej przypadek zachodzi w niniejszej sprawie. Uznać bowiem należy, że rozpoznanie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonej w sprawie o czyn z art. 226 § 1 k.k., w której to pokrzywdzonym i zarazem stroną postępowania jest sędzia orzekający w sądzie właściwym do oceny zasadności tego środka odwoławczego – może rodzić u samej oskarżonej, jak również wśród obserwatorów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, określone wątpliwości co do gwarancji prawidłowego procedowania. Taki stan rzeczy może w szczególności determinować przekonanie o stronniczym nastawieniu sądu właściwego, co kształtuje sytuację jednoznacznie godzącą w dobro wymiaru sprawiedliwości. Podzielić należy przyjęty w orzecznictwie pogląd, że jeżeli stroną procesu jest sędzia, pracownik sądu lub inna osoba, która ma ciągły i bliski kontakt zawodowy, a także osobisty z sędziami orzekającymi w sądzie właściwym – sąd ten nie powinien orzekać w sprawie (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2020 r., V KO 45/20; postanowienie SN z dnia 29 maja 2024 r., IV KO 56/24; postanowienie SN z 24 stycznia 2025 r., III KO 171/24, LEX nr 3823085.).

Powyższe implikowało rozstrzygnięcie uwzględniające przedstawiony wniosek, dlatego Sąd Najwyższy przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[WB]

r.g.